

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoďń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo łóždu ƙobotu w Šmolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ja šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedžela po tjoch kralach.

Rom. 12, 1–6.

Liŝt na Romŝich je ŝ jeneho wulkeho pohanskeho měŝta do druheho piŝany, ŝ Korintha do Roma. Šwjatj Pawoł čže „ƙluzobnik Jeŝuŝa Chryŝtuŝa byčž mjeŝ pohanami, ŝo bychu pohanjio wopor byli Bohu ŝpodobny, ƙwjecženy pscheŝ ƙwjateho Ducha“ (Rom. 15, 16). We tajkim ƙwojim ƙwjatym powołanju wón w našej dženkniŝkej epistołi pschečžimo waŝniju pohanskeho ƙwěta, wofebje pschečžimo njerosomnej pohanskej Božej ƙluzbje rěcži. Psched wěrnym Bohom, psched Jeŝuŝowym Wótzom, ƙu wschitke wopory knicžomne, ƙhiba tón jedyn niž: ƙwoje čžěło podacž ŝa žiwj, ƙwjaty a Bohu ŝpodobny wopor, to rěka: je ƙwojej žylej parŝchonu Bohu pschiŝluŝhecž, hrěčkej pak wotemrjecž.

Wjeŝ pohanami placži to čžěłne, ječž a picž, w nječžistnych wjeŝelach žiwjenje wužiwacž, we wulkih theatrach hrosnosčam pschihladowacž a po móžnosčzi ničžo džěłacž, to rěkaŝche w Romje derjehicže, rjane žiwjenje, ŝbože. Wnj w našchim čžabju tajke smyŝlenje materializmus mjenujemy a ƙmy ŝabyli, ŝo to ničžo druhe njeje hacž pohaniŝtvo. Wěŝo tole „ŝbože“ njemóže łóždemu ŝpožčene byčž, a komuž je ŝpožčene, tón ƙo bórŝy dobrych dnjow naměwa, jemu ƙo wostudži, a to w tym ƙamym žiwjenju, w kotrymž běŝche ƙo jemu přjedy tał lubilo. Kał móže ƙo ƙwět w čžłowŝkimaj woczomaj tał pscheměnjecž? tón ƙamy ƙwět? přjedy tajki rjany a nětko hrosny? Teho dla, dofelž je

ƙo čžłowjek pscheměnik. Wón je wotucžil łož ŝ rjaneho ƙona, wón pōŝnawa, ŝo jeho žiwjenje njeje žane wěrne čžłowŝke žiwjenje było. Wón je tu tamnu ŝtronu ƙwojeho byčža ŝapomnik, łotraž ƙwoje „ně!“ praji ł wschemu, ŝchtož je čžěłne a ŝcōžaze. Teho wutroba je roŝtorhana a njeŝpokojna, je napjelnjena ŝ tyŝchniwym bēdženjom. Šdže je pomoz a wumóženje? Tełi ŝo žadny Wumóžnik njeje, dha ƙmy pschi najrjenschim čžěłnym derjehicžu ŝhubjeni a njeŝbožowni ŝa čžab a wěčžnosčž.

Jeŝuŝ pschinjeŝe wumóženje se ƙwojim ƙłowom a se ƙwojim ŝtutkom. Wón rjekny: „Duch je, kiž čžini žiwjch; čžěło ničžo njepomha“ (Jan. 6, 63), a wón je ƙwoje čžěło podal ŝa žiwj, ƙwjaty a Bohu ŝpodobny wopor w žiwjenju a we wumrjecžu na ŝchizju. Teho žiwjenje bēŝche Boža ƙluzba w najwyschŝkej myŝli. Tu móžesch widžecž, ŝchto je „rosomna Boža ƙluzba“; tu wutnjesch „ƙwoje myŝle wobnowjecž“ a „ƙo pscheměnjecž“, tu ƙo čži ŝjewi „dobra a ŝpodobna a doŝonjana Boža wola.“ „Wótcže, niž moja, ale twoja wola ƙo ŝtań“, tał dyrbinj ŝ Jeŝuŝom prajicž a roŝlamacž ƙwoju čžłowŝku wolu, ŝo by we wschěch wězach Boža wola našcha wola była, ƙo Boža wola ŝtała „kaž w njebjech tał tež na ŝemi.“

Bohanjo ƙluzža tež ƙwojim boham, haj woni čžinja jich ŝ drjewa abo se ŝłota, a čžim kraŝniŝchi templ, čžim wjetŝchi a móžniŝchi bēŝche tón w nim čžeschžomany bōh.

Wěrnj Bōh njebydli w templach, kiž ƙu ŝ rukomaj natwarjene (Jap. ŝł. 7, 48); to bēchu židža w Jeŝuŝowym čžabju ŝabyli. Jeŝuŝ ŝtorži: „Wodarmo woni mi ƙluzža,

dokeľ wucza tajke wuczby, kotrež niczo njejsu křiba
 cřlowjske pŝchifaŝnje." „Tón lud řo te mni pŝchibližuje se
 řwójimaj hubomaj, ale jich wutroba je daloko wote mnje“
 (Mat. 15, 8. 9). Mózemy my křudži, hrějchni ludžo
 temu bohatemu, řwjatemu Bohu řkuzicž? trjeba wón
 nařchu řkuzbu? Martha je řkuzila, ale Marja ředžo po-
 řkuchafche a dořta křwalbu. „Cřlowjeka řyn njeje pŝchifoř,
 řo by řebi daľ řkuzicž, ale řo by wón řkuzil“, Mat. 20, 28.
 Nařcha Boža řkuzba teho dla wobřteji w tym, řo Jeřuřej
 řebi řkuzicž damy, jenož pŝches Jeřuřa mózemy Bohu
 řkuzicž, Bohu pŝchifkufchecž a Bože dźeczi bycž. Wřchitko
 je hnada, niczo njeje nařch řkut. Ğamjen.

Rřchescřijanŝke řmyřlenje a řiwjenje.

Řom řt. 12, 2: Řjecziŝce po runym wařchuju tuteřo řwěta.

Řtůř: řchtož Bohu wjeřřchnemu řo podba —

Řa nochzu cřinicž kaž cři druřy,
 Řiž na řwój kónž řej njemyřla;
 Řě, prjedy hacž řym w řmjertnej nuřy,
 Řudž moja duřcha hotowa;
 Řřwój hnadny cřař ja wuzicž chzu,
 Řo junu řbóžnje domoj du.

Řow wřchědnje mnořy ludžo mřeja
 Ře njepofucze, njewěrije,
 Řiž njęmjertnořcž a wěcžnořcž přeja,
 Řřu jeno dźeczi cřařnořcže;
 Řa řhladuju paľ k wěcžnořcži,
 Řdžeř rjane herbřtwo kęžeje mi.

Řucž, Řnježe, wopomnjecž mi řwěru,
 Řo w tymle řwěcže wumrjecž mam;
 Ř tym mudrořcž dai, řo ř prawej wěru
 Řřej Řhrřta puče wuřwolam,
 Řřo hladařy řkych towařřtwow,
 Řřchěch bjeřbóžnych a wuřmēmzow.

Řrjecž, řnicžomnořcž a hordocž řwěta!
 Řaž dym a mřla ty řahinjefch;
 Řě, wutroba budž ř tobu řhrěta,
 Řiž ty mój wěcžnje wofťanjefch:
 Řy, Wótče, luby řbóžniřo,
 Řřy moje řubko, bohatřtwo!

Řřwět wote mnje budž wopuřchcženy,
 Řójž hiřchcže bydlu na řemi;
 Řřhiž Řhrřta paľ njech řapřchimnjeny
 Ře wěrije dźeržu, w lubořcži;
 Řwón budž mi wěřta řepjera
 Řa cřařny křób hacž do rowa.

Řam Jeřuřa, řchto chžyl tu wjazy?
 Ř nim Bože dźecžo, herba řym!
 Řchto wo wař rodžu, řwěta řchazy,
 Ře tajřim řťawje řbožownym?
 Řřches Řhrřta prawdořcž, řařkuzbu
 Řa wěcžnu řřonu dořťanu!

K. A. Fiedler.

Nowe myřle.

Daloko w Cřichim Řorju, na tch kupach, kotrež řo pod
 mjenom Melaneřiřka hromadu řepřchimaju, bęřche něhduřchi
 jendźeřřki biřtop Řatteřon doľhi cřař mjeř tamniřchimi domoródnymi
 ewangelij přėdowal. Ředyn ř tch wot pohanom dobytch,
 Ğaroniara, biřtopa wopřta, kotremuž řo cři ludžo poľnje
 dowěrijowachu.

„Řak to tola pŝchiŝdže,“ řo tón mlody řchecřcijan prařchefche,
 „řo ja nětko žyle druhe wězy myřlu jaľo prjedy? Ty wěřch,
 řnježe, ja řym pŝchezo rady wufnyľ, řchtož Ty nař wuczeřche, ale
 moje myřle řo pŝchi tym tola huřto k prjedawřřchemu řiwjenju a
 k mojej domownej kupje wrócžachu. Nětkole nicžo radřcho nje-
 cřinju, dňžli řo ř Božim řłowom řabjeracž. Řa wřchaf řym
 pŝchezo hiřchcže dořcž njekřmany, tola chzedža-li mje moji řtari
 towařřchojo řařo wot tebe wabicž, a dyrbjak-li řabycž, řchtož pŝches
 Tebe wēm, dha by mi to njemóžne bylo. Řřchetož řchtož ja
 prjedy lubowach, je mi nětkole bjeřdžatne, a ja lubuju něť něřchto
 žyle druhe. řchtoha ma to na řebi?“

„Řó, řchtoha Ty řam mēniřch?“ biřtop řnapřchecžimi.

„Řa myřlu, — nó ja myřlu, — ale to je taľ wulke, řo řo
 ľėdma řwažu jo wuprajicž, — ja wěřju, Boži Duch je we
 mojej wutrobje“, řkóncžnje Ğaroniara ř hľubokim pŝchewěd-
 cřenjom a tola poľny ponižnořcže wurjekny.

Ř njemějeřche wón prawje? Řeho wutrobu a řmyřľ bęřche
 wřřchřcha mój pŝchewobrocžika, taľ řo mējachu myřle a pořhilenja
 hinařche řaměry a řo bu jemu Bóh a jeho řłowo to najřwjecziřche.
 — Móžefch Ty tež, kaž tónle muž, prajicž: „Duch Boži je we
 mojej wutrobje“, abo dźerža hiřchcže wězy řwěta přenje mēřto we
 nej wobřadžene? —

F.

Bóh pomhaj mi!

(Řan Beťichiuř.)

Řtůř: Tón řbóžny djeň jow pŝchifoř je —

Bóh pomhaj mi, řiž pomhacž wě;
 Ř nim řpocžinam ja dźėlo wřchě.
 Řřcho ř Bohom derje radži řo,
 Duž přenje řłowo njech je to:
 Bóh pomhaj mi!

D, Boža mój o podpjera
 Ř wřchom' dźėku je najnuřniřcha.
 Duž přtam Bože woblicžo,
 Řřo k njemu modlo rjeknu to:
 Bóh pomhaj mi!

Řdž njepomha, řym njemóžny,
 Řdž njęžohnuje, njekřmany.
 Řřcho dobre wón mi wobradža,
 Duž praji moja dowěra:
 Bóh pomhaj mi!

Řřchez' budu, hdyž Bóh žohnuje,
 Řa jeho řhwalicž wutrobnje;
 Řřycž na joh' řłowo pŝchestrėju
 Ř pŝchi wřchēm dźėle řdychuju:
 Bóh pomhaj mi!

D, řpocžatľ, kónž, haj dźėlo wřcho
 Řřech w Božim mjenje řťawa řo;
 Řwón řpocžęmi mi, řchtož potřjebam,
 Duž kóžde ranje řařpėwam:
 Bóh pomhaj mi!

Mi wschitko je tu spodobne,
Schtož luby Bóh mi sficzuje
Po swojej wulkej smilnosći,
Duž rjeknu, ruzny stytnywschi:
Bóh pomhaj mi!

Gdyž potrjehi mje njesbože,
Dha to tež s nim šo pschětraje;
Wschaf s nim šym šwój skutk sapoczal
A prjedy khotnje saspěwal:
Bóh pomhaj mi!

A Bóh mi pschezo spomože,
Hacž próza wscha šo pominja.
Mi čini šamu dobrotu,
Duž s dowěrjenjom wurjeknu:
Bóh pomhaj mi!

Ja wěm, Bóh s nusy pomha mi
A wschědny khlěb mi wobradži;
Mi čini wótzna wutroba
Wschu dobrotu, duž spěwam ja:
Bóh pomhaj mi!

Mi ničžo njeradži šo tu,
Schtož rošom čini s mudrosću;
Wšcho s Bohom pať najlěpje dže,
So móžu prajicž we wěrje:
Bóh pomhaj mi!

Še wobradžil Bóh šbože mi,
Kiž njepscheczel mi šawidži,
Ja tola pschi wschrej šawisći
Šzej šanješu we radosći:
Bóh pomhaj mi!

Gdyž tak wscho s Bohom spocžinam
A wschědnje jeho pomoz mam,
Dha dyrbi wschitko k dobrom' tyež,
Duž dajće s tym mi wobšantnyčž:
Bóh pomhaj mi!

Surij Bróšf.

Wótczenasch.

Něhdy bu duchowny sawołany, šo by někajkeho šchewza, kotryž pschěd šudom stejese, na pschibahu pschihotowal. Ša njewěm, w kajej naležnosći to bě, hacž někajkeho pschěstupjenja abo herbstwa dla. Duchowny teho muža šnaje a wě, šo je na jeho šwěru malo dacž; wón šebi tu wěž rošpowjedacž da a potom na šwojeho muža wótrje hlada. „Chzesch ty pschibahacž?“ šo jeho prascha.

„Šaj“ wón wotmolwi.

Alle w tymle haj, w jeho stytapólnymaj woczomaj a hromadu štkóčenyhaj hubomaj wón pošnawa: Šaf je, čehož běch šo bojal; tón čłowjek chze wopacžnu pschibahu wotpoložicž. „Wopomni, šchto chzesch činicž!“ wón jemu pschirěčuje; „šwjaty Duch je čži blisťo!“

Toła tamny pschi tym wostawa, wón chze pschibahacž. A čim khotnišcho duchowny do jeho šwědomnja pschima a jemu Bože šłowo prjódč dzerži, čim šymnišchi šchewz pschi šwojej wěžy wostawa. Šychnosć duchowneho šapschija; wón žaneho šłowa wjazh nima, a tón čłowjek šu stej, hotowy, šwjateho Boha hanicž. Duž

jeho wschischa móž šaja, wón šam njewě šaf; wón šwojej ruzy pošběhnje a wuspěwa nad tym hrěšnikom nutry wótczenasch.

Tón stej šaf wot njewjedra trjeheny, wobšědnjeny, šchepotazy na žlym čžele; wón chze rěčecž a šłowo jemu w šrtu težazy wostawa. Ša jene dobo wón wuwoła: „Ně, ně! ja njepschibaham!“ —

A duchowny praji: „Nježe Božo, ja šo čži džafuju!“ — Šchto je teho njesbožowneho pschěd wopacžnej pschibahu wobarnowal — duchowny abo wótczenasch?

F.

Metastasiowe herbstwo.

Ššlawny italiki pěšnjeć Metastasio běšche w najpotřebnišchich poměrach žitny, duž wón wulke šamoženje šwojeho stareho, šwěrneho pscheczela herbomasche, kotrež něhdže 250,000 hriwnow wučžinjesche. Alle bórny na to Metastasio šhoni, šo ma jeho šemrjety pscheczel hiščeje jara khotnych pschiwusnych w Bologni; wón šebi teho dla prajese: te pjenjey tebi nješkuscheju, ale pschiwusnym mojeho šwěrneho pscheczela; jeli chžyl je wobšowacž, bychu woni mje a mojeho pscheczela tamali; ale ja šebi pscheju, šo bychu jeho hiščeje po šmjercži žohnowali. Šotom wón do Bologne džěšche, šo by jich pytal, a jako bě jich po wjele prózy wušlědžil, wón k nim džěšche: „Mój njebohi pscheczel je drje mi šwoje žyle šamoženje wotšafal, ale ja myšlu, jeno s teje pschicžiny a s tym wotpohladom, šo chžyl ja tych s jeho pschiwusnych wunamafacž, kotřiž bychu wošebje dostojni byli, to herbstwo dostacž. Šehodla tu šym, a nětko šwój nadawk dopjelnič.“ A wón jim wschitko da, ani najšchpatnišche ša šebje wórcžo njewobšowawšchi.

Woprowdže špodžiwanja-hódna šwědomitošć! Šonle škutk na mozny a rjanosći najkrajnišche špěny pschetrjehja, kotrež je Metastasio pěšnič.

F.

Čroscht.

Šolny wulke, nawalne
Šchumi morjo howerjate:
Nještrachuj šo, wutroba,
Bóh je twoja škaloba!

Šroki čžorne padaju,
Wschitke hwěšdy haške šu:
Nještrachuj šo, wutroba,
Bóh je twoja šwětlina!

Štarosć, horjo čžezkej stej,
Šo šo nošy šhablatej:
Nještrachuj šo, wutroba,
Bóh je twoja šepjera!

K. A. Fiedlef.

Pomoz w pošlednjeje hodžinje.

Běšche w augusće lěta 1800. Awštrijy mějachu tehdy wójnu s Šranzowšami a buchu 14. junija pola wšy Marengo wot Napoleona žyle šbiczi. Ša torhoschěžu w Brnje (Brünn) šo mnohotne ludowe hromady čžišchěžachu. Běchu to morawšy mužoj, kotřiž běchu šo k wóštku powołali, šo bychu awštrijku armeju, na wójnje w Štalskej woškabjenu, pošhlnili. Šudžo běchu teho dla jara mjeršazy a rošnjembrjeni. Šwjěšchi džěl s nich bě hižom pschěd došhimi lětami s čžěšnym wopišmom s wóštku pošchěženy. Nětko běchu jich wot pluha, s klawow, s rjemjěšništw, najwjazy s nich tež wot žony a džěčži prjecž torhnyli. Šedyn s nich šjawnje rěčese, šchtož wschitkich wutrobu pošnuwasche. Šon s wótrymi šłowami wolašche, kotrež běchu psches žyle torhoschěžo šlyšchecž: „Šaš njemžža njošowacž, šo na wójnu čžehnjemy. Šeli bychu k temu prawo měli, bychmy hižom dawno we wóštku byli. Šwojěštku winowatošć a pschibšluchnosć, ša kraj a kžžžora wojowacž, šmy hižom pschěd došhimi lětami dopjelnič. Šaš šmēžža jenož jako šchitowarjom

našeho města a kraja nutščahnyč. Bychmy-li wo prawdže wo-
jazy byli, bychmy pschede wšchem najprjedy i nowa khezorej pschi-
šahacž dyrhjeli. My pał to činili nješmy. Wot naš žebi ničto
pschišahu žadał njeje. Duž žmemy hič a woštacž, hdžež žo nam
špodoaba. A hdžž khezorske šlowo dđeržecž nochzedža, tež na šwój
šlub džitwacž njetrjebamy. My žo do Stalskeje nochzemy wotwjescž
dacž a psches franzowske fule kónž wšacž. Położmy šwoje šělby
w hromadu a džitmy domoj."

To bėsche czežka njeपोष्लuschnosč. Bėsche to špiečenje psche-
čžimo khezorej, a tež hrěch psched Bohom, kotryž je prajil: „Kóždy
budž poddany wyschnosčzi, kotraž móž nad nim ma.“ Tola wbošy
šjebani a njembri ludžo tutón wofomił na Bože šlowo a pschi-
šafnju njemyšlachy. Woni jenož wopomnichy, šo jich pschecžimo
khezorskemu šlowu i kraja powjedža, a pschišaha, tón ras wot nich
njewotpołożena, w jich woczach jako samolwjjenje ša njepošlus-
nosčž pšacžesche. Woni šwoje šělby w hromadu položichy abo je
prjecž cžišnychy a džěchu wšchitzy i měrom domoj.

Šhoshanje ša tutu pschecžimnosč a njepošluschnosč bóršy
pschicžeje. Šchtyri dny posdžišcho běchu štoro wšchitzy cžetnježy
šašo popadnjeni a ležachu i rjecžasami šaputani šady čornych
murjom twjerdžišny, kotraž žo wysche města Brna pošbėhuje.
Wójnške šudništwo wo nich jednšche. Šchescžo i nich, kotšž běchu
žo jako šlowni špiečowarjo wopokasali, buchy i šmjercži i mje-
czóm, drusy i dołholětnemu abo cžafžiwjěnskemu jastwu wot-
šbudženi.

Wótre škóržby a žaloscženja běchu tehle šuroweho wušuda
dla w měsčje Brnje a po wšchej Morawje šlyšhecž. Šchescžo
mužojo, kotšž hišcže w polnej mozy žiwjenja stejachu, dyrbjachu
tajku šrudnu šmjercž cžerpicž. Šchescž žonow dyrbjachu wudowy
a jich džěči wbohe šhroty byčž. A mnošy drusy widžachu šwo-
jeho muža a nana na dołho abo tež na ženje šafowidženje do
jastwa wjescž. Šrudoba žonow a džěči žo wopišacž njeda a
wutrobu kóždeho cžucžimewo cžlowjeka je šobuželnosčju napjelni.
Najbóle šaracž Hendrich Nika nješbožownych wobžarowšche a jich
holoscž šobu cžujesche. Hišcže posdže wjecžor wón i hrabi Bercht-
holdej, šnatemu ludowemu dobrocželej, šhwatašche, šo by i nim
šrědk i wuradžował, i kotrymiž bychu wbošy wotšbudženi šwobodu a
žaloscžaze žony a džěči mužow a nanow šašo dostali.

Wobaj mužej khezorskemu adjutantej hrabi Kawnizej a khez-
orskemu generalnemu sekretarjej Martinej pišaschtaj a prošeschtaj
jeju wo naležne šakitanje ša špiečowarjom a wo jich wobhna-
dženje pola khezora. Dwaj dnjej posdžišcho pschidže i Wina
wotmolwjjenje, šo žo khezor i tutej wězu našadžowacž nochze, dokelž
je woješke šudništwo jeho bratrej, aržywójwodže Šhorli, psche-
podał, kotryž je šwojej armeju w Stalskej stej. Hrabja a šaracž
hnydom nowe pišmo wo wobhnadženje nastajeschtaj a je i wofe-
bithy kurierom i aržywójwodže do Stalskeje pošlajchtaj. Š nje-
šcžerpliwym cžakanjom tydžen šandže. Štónčnje žo kurier i wot-
molwjěnjom aržywójwodny wrócži. Wobhnadženje bu wotpokasane
a wušud wójnškeho šuda wotšrucženy.

Šchescžo nješbožowni žo po tajkim šrawawnej šmjercži wu-
torhnyčž njemóžachu. Šenož někotre dny mėjachy hišcže i tam-
nemu žiwjenju. Šich žony a džěči je šylšowazymaj woczomaj na
jastwo šhladowachy, w kotrychž jich šežiwjerjo w rjecžasach ležachu.
Njedaloko nich widžachu hól hórku, na kotrejž šhibjenža stejšche.
To bėsche město, na kotrymiž dyrbjachu lubi mužojo ša krotki cžafž
šmjercž psches kata dostacž.

Dwaj kataj, kotraž bychtaj ša došonjenje wušuda škasanaž,
bėschtaj i Wina pschijětoj. Žaloscženje a štrach pschezo bóle
rosčesche. Škorženje žonow bu i kóždym dnjom wjetšche a bóle
žaloscžaze. Šaracž Nika a hrabja Berchtold žo i cžežkimi staro-

ščemi noscheshctaj. Wonaž cžyšchtaj tał rady pomhacž, a tola nje-
wjedžeschtaj, na kotrym pucžu mėjesche žo wobhnadženje dozpicž.
Bohaty pschepuz Herzogenrath, kotryž bėsche i nimaj w šwajšku,
bėsche jeneho kata i pjenjesami pokupił, šo by žo ša kžoreho wu-
dawal. Na tajke wšchnje žo nadžijachy, cžafž dobyčž a šmjertny
džeň wotštorcžicž. Tola tež tutón plan žo njeradži. Druhi kat
bė šwólnity, šlowurubanje šam wobstaracž. Wójnške šudništwo
tajke porucženje pschija. Wono postaji, šo mataj žo wotšbudžěnyh
hišcže dwaj dnjej, šrjeda a šchwórtk, špuschecžicž, šo bychu žo na
cžežki šmjertny kšód derje pschihotowali. Me pjatł mėjesche žo
wušud bjes komdy došonjecž.

Še štyšniwej wutrobu šedžeschtaj šaracž a nadobny hrabja
wutoru wjecžor na šarje. Wonaž bėschtaj špytałoj, šchtož w jeju
mozy stejšche, šo bychtaj nješbožownym žiwjenje šdžeržaloj. Šo
šdacžu Wóh i wěcžnej prawdu šam wšchitke jich šrědk i pucže
šanicži. Šrudnaj wonaž na žo hladašchtaj, jedny pola drugeho
trošcht pytašche. A wócžto šararja padny na wulku krajnu šhartu,
kotraž w jeho študowanškej štwje na šcženje wišasche. Wono na
čornny dypł padže, hdžež bėsche i wulšimi pišmikami njeno „Wien“
napišane. Na dobo wón žo pošbėhnywšchi šawoła: „My dyrbimy
hišcže pošledni šrědk špytacž. Wóšom a šchtyrčycži hodžinow
hišcže nam wostanje, šo bychmy wbohichy ludži šmjercži wutorhnyli.
Šnjes hrabja, wy dyrbicže, tał šhwatnje a špěšhnye, šchtož jeno
móžno, do Wina pucžowacž a khezora paršchonšy wo wobhnadženje
šabudžěnych prošycž. Šhwatajče, šhwatajče, luby bratšje! Žaloscž
a šylšy cžežnych šwójbow njech waš na pucžu pschewodža,
a moje modlitwy njech i wami cžahnu a wo Bože žohnowanje
ša wšche proštwy wołaja. Ša šchėnacže hodžinow móžecže we
Wenje byčž. Še-li žaneho šadžerženja nimacže a žo nješkomdžicže,
šcže hižom šchwórtk šašo domoj a nješbožowni cžlowjekojo šu
i Božej pomozu wumoženi.“

Nadobny hrabja Berchtold hnydom i wješelosčju do namjeta
šwojeho pschecžela šwoli. Wón domoj šhwatašche, šo by nušne
pschihotowanja ša pucžowanje porucžil. Šsrjedu rano w dwėmaj
hodžinomaj jeho wós i Brnslich wrotow jėdžesche, wot kotrychž
pucž do Wina wjedže. Šaracž šlyššesche wrjěškot jėdžazeho wosa.
Wón ruzny štyšnywšchi horže a nutrne modlitwy i Bohu šcželesche.
Wone šwěrneho pschecžela na wažnym pucžu ke khezorej psche-
wodžachy.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šafke konsistorštwu wuda nowe němške špěwarške i wobra-
šami i biblišteje hištorije. Tón wudawł šmėje tež pschidawł ludo-
wých duchowných špěwow. Šłofy šu pschicžiščezane. Wužitne by
było, hdny by žo tónle pschidawł tež šerbszy wudał a žo tež origi-
nalne šerbske duchowne špěwy pschidale.

— Pšched něšcho cžafšom wěšty Coof wuštupi a do šwěta
trubjesche, šo je pošnóžny pol namakał. Nětko je wědomoštna ko-
mišija w Šopenhagenje jeho papjerhy pruhowala a i temu rosčudej
pschijšča, šo i papjerow a napišow, wot njeho pschedpołożěnych,
žo dopokasacž njehodži, šo je wón i pošnóžnemu polej pschijšchol.

**„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow
duchowných, ale tež we wšchěch psche-
dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje dostacž. Na šchwórcž
lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžiška
žo ša 4 np. pschedawaju.**